

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Ing. J. R.**, právní nástupce zemřelé původní žalobkyně Mgr. V. R., zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Žitná 45, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2003, č. j. 31 Cad 56/2003 - 10,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2003, č. j. 31 Cad 56/2003 - 10, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“), jenž je ve smyslu ust. § 63 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, právním nástupcem po zemřelé původní žalobkyni Mgr. V. R., která po rozhodnutí Ústavního soudu zemřela, se žalobou podanou krajskému soudu dožaduje zrušení rozhodnutí žalované ze dne 31. 3. 2003, č. X, kterým byla zamítnuta žádost o přiznání rozdílu mezi starobním důchodem podle českých předpisů o důchodovém pojištění a důchodem, který je vyplácen slovenským nositelem pojištění podle slovenských předpisů a podle Smlouvy o sociálním zabezpečení mezi Českou a Slovenskou republikou, č. 228/1993 Sb.

Procesní vývoj projednání této žaloby je účastníkům znám, proto jej nebude Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí nadbytečně přepisovat; krajský soud žalobu v roce 2003 zamítl, kasační stížnost původní stěžovatelky Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 4. 2005 pod č. j. 6 Ads 53/2003 - 28 rovněž zamítl. Tento rozsudek byl nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 5. 2008, sp. zn. I. ÚS 366/05, zrušen, přičemž ve vztahu

k rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2003, č. j. 31 Cad 56/2003 - 10, a ve vztahu k rozhodnutí žalované ze dne 31. 3. 2003, č. X, byla ústavní stížnost odmítnuta s cílem „minimalizace zásahů do pravomoci obecných soudů.“ Věc se tedy dostává procesně do stadia podané kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud veden principy procesní ekonomie a vycházejí z faktu, že účastníci řízení znají argumentaci krajského soudu a jsou seznámeni z předchozích fází řízení s kasačními námitkami, nepovažuje za potřebné tuto argumentaci přestírat a za použití nálezu Ústavního soudu ji vyvracet či kasačním námitkám dávat za pravdu. Postačí uvést podstatné závěry Ústavního soudu.

Ústavní soud v citovaném nálezu uvedl, že se otázkami aplikace Smlouvy o sociálním zabezpečení mezi Českou a Slovenskou republikou zabýval již opakovaně (viz např. nálezy sp. zn. II. ÚS 405/02, sp. zn. III. ÚS 252/04, sp. zn. IV. ÚS 158/04, sp. zn. IV. ÚS 301/05) a uzavřel svoji úvahu tak, že „ratifikací mezinárodních smluv nejsou dotčena výhodnější práva, jejich ochrana a podmínky poskytované a zaručené vnitrostátním zákonodárstvím. Bývalý společný stát charakterizoval jednotný systém důchodového pojištění; z hlediska tehdy platného právního řádu bylo právně nepodstatné, ve které části československého státu byl občan zaměstnán, resp. kde měl sídlo jeho zaměstnavatel.“ Na dobu zaměstnání u zaměstnavatele se sídlem ve slovenské části československého státu nelze tedy nahlížet jako na „zaměstnání v cizině“. Ústavní soud vyslovil v nálezu sp. zn. I. ÚS 366/05 názor, že pokud občan České republiky splnil zákonné podmínky vzniku nároku na důchod i bez existence Smlouvy a pokud tento nárok by byl vyšší než nárok podle Smlouvy, je věcí nositele českého důchodového pojištění, aby zabezpečil pobírání „důchodové dávky“ v takové výši, která odpovídá vyššímu nároku podle vnitrostátních předpisů, tedy rozhodl o dorovnání důchodu pobíraného od druhé smluvní strany, přihlížejí k důchodu pobíranému v souladu se Smlouvou od druhé smluvní strany tak, aby nedošlo k duplicitnímu pobírání dvou důchodů stejného typu, přiznaných ze stejného důvodu od dvou různých nositelů pojištění.

Závěry Ústavního soudu v nálezu sp. zn. I. ÚS 366/05, kterými je zdejší soud vázán, tedy představují i názor, kterým zavazuje zdejší soud Krajský soud v Brně. Napadený rozsudek se proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ruší a věc se vrací tomuto sudu k dalšímu řízení. Přitom je zřejmé, že jediným možným postupem krajského soudu je zrušit rozhodnutí žalované a zavázat ji názorem vysloveným v citovaném nálezu Ústavního soudu.

Krajský soud rozhodne v dalším řízení i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl

předseda

senátu